

POLARHUNDEN nr 7 1976

VINTERN 1975 - 76

Den gångna vintern har för SPHKs del varit mycket aktiv och framgångsrik. Vi har haft många ekipage som tävlat både på våra egna och SBKs tävlingar. Många har nått topp placeringar jag skall inte räkna upp alla fina placeringar, men Anders Persson med Stalos Varg vill jag hurra för 2a på SM slagen med några sekunder HURRA.

När det gäller turist körning har SPHK varit mycket aktiva under den gångna vintern många har gjort långa fina turer både i Koppången och i fjällen. Fäboddraget samlade som vanligt många polarhunder. I Samojed 3 SH och 46 GH, 4 GH bland dom 10 bästa 11 GH bland dom 25 bästa och 25 GH bland dom 50 bästa ingen dålig statetik med tanke på att GR inte är någon brukshund det vill säga ingen draghund enligt SKK och SBK. Mera glädjande det fanns 3 SH bland dom ca. 200 hundarna heja Marie och Tore, tag med några kompisar nästa år. 8 damer från SPHK körde Fäboddraget BRAVO. Vårt eget Polarhundsdrag (fjälldrag) samlade rätt många deltagare mycket lösnö och källa nätter gjorde det ganska krävande. En annan kul grej som hänt i vinter är att Hedemora Säter SBK på sin draghunds tävling inbjöd till Nom stil tävling tyvärr visade sig SPHKs. Nom körare ganska ointreserade endast tre spann kom till start det var synd då detta var ett enastående tillfälle att visa vad vi sysslar med. Vi borde haft 7-8 spann på start linjen SKÄRPNING.

DIVERSE INFORMATIONER

Vi är fortfarande intreserade av skolan i löten men tyvärr kan vi inte göra mycket åt förhandlingarnas främre skridande komungubberna i Malung har bollen vi kan inte göra mer än vänta på deras beslut. Vi har haft flera telefon samtal men inte fått något bestämt svar. Man får förmoda det är många som skall vara med och bestämma.

När det gäller polarhundarnas förhållande till SBK är det klart att vi utställnings mässigt inte längre är brukshundar men vintertid tävlar som förr bland brukshundarna.

SPHKs förhållande till SKK är väl lite diffusare jag har varit i kontakt med SKK och talat med 3 personer den förste visade mig till den andra och så vidare. Efter 3 långa samtal viste jag lika lite som när jag började. Efter en massa ord hit och dit fick jag till slut ett löfte att en person på SKKs kansli skulle kolla läget och medela mej snarast. Vad jag i detta läge vet är att polarhundarna är spetsar, troligen nordiska, Samojed polarhund och att SKK vill att vi skall bli någon: sorts specialklubb för polarhunder. Hoppes jag fått klara riktlinjer till mötet så vi där kan ta ställning och få någon ordning på vad vi hör och vem vi skall samarbeta med. Att bli specialklubb innebär om jag fattat rätt att vi får stora möjligheter att forma polarhundarnas framtid. Efter som det står i SPHKs stadgar att vi skall värna om polarhundarna tror jag att det är rättvägen även om det i dag verkar lite krångligt. Tänk på saken och kom till mötet.

Stig Juhlander

Resultatlista från serietävling i Hemfosa den 17/1 1976

NORDISK STIL

1. Torbjörn Jönsson	38.55	1-spänn
2. Erik Jehansson	44.15	"
3. Chatrine Jehansson	46.50	"
4. Rolf Lund	48.30	"
5. Leif Dahlberg	50.40	3-spänn
6. Be-Göran Lindblom	52.50	1-spänn
7. Valter Johnsson	54.20	"
8. Stefan Olsson	54.40	"
9. Lars Karlberg	1.01.15	"
10. Ingvar de Forest	1.01.50	"
11. Rune Lindberg	1.04.45	"
12. Dieter Neidhardt	1.10.10	"

ROME STIL

1. Guri Andersson	33.20	5-spänn
2. Göran Granström	39.25	3-spänn
3. Thorleif Gustavsson	44.50	6-spänn

Resultatlista från serietävling i Uppsala den 7/2 1976

Banlängd 15km.

ROME STIL

1. John Fairbank	0.59.00	5-spänn	Sib. Husky
------------------	---------	---------	------------

NORDISK STIL

3-spänn herrar

1. Valter Johnsson	1.05.01	Grönl.
--------------------	---------	--------

2-spänn herrar

1. Leif Dahlberg	1.09.59	"
2. Rolf Lund	1.12.02	"
3. Tore Olsson	1.14.08	Sib. Husky

2-spänn damer

1. Sylvia Leon	1.19.20	Grönl.
2. Ingrid Hans	1.26.48	"

1-spänn herrar

1. Torbjörn Jönsson	0.59.25	"
2. Hans Björnström	1.04.10	"
3. Lasse Strömberg	1.06.20	"
4. Ulf Florman	1.08.15	"

Vi andra som var kvar vid fältjägarn ordnade det lite mysigt för oss och tog några s.p.h.k-specialer. Lördag morron den första i femte fortsatte med samma blåsväder, Det var meningen att vi skulle ha kört en tur runt en del fjälltoppar, som jag inte vet namnen på men på grund av en massa trasiga tält fick vi utesluta de planerna. Vi fick besök av ytterligare en medlem ur klubben, Gösta Carlberg med hundspann, och straks efteråt kom också Bosse och Thore tillbaka. Vädret klarnade upp fram på dagen, och blev till ett strålande solsken, så vi beslöt att göra en tur till Helags fjällstation. Tilläggas kan också, att vi fick en hälsning uppifrån det blå av Stig Juhlander och Dag Asplund, när dom kom och flög över oss i ett sportplan, när vi var på väg från Helags till fältjägarn. Dagen förflöt med en underbar tur med hund, släde och skidor. Så småningom när vi kom tillbaka till fältjägarn mot kvällen, så förflöt den på ungefär samma sätt som kvällen förut. Söndag morron den andra i femte, började med samma blåsväder som de föregående mornarna. Efter att ha intagit en stadig frukost, startade vi vår färd tillbaka till Ramundberget. Den gick utan intermezzon. Slut finishen var den skojigaste på hela resan när det bar av utför fjället ner mot trädgränsen, det var brant och krokigt, och gick fort. Väl framme vid bilarna, kom vi överens om att åka till Hede och äta en stadig middag. Därifrån tog vi sedan farväl av varandra, och var och en åkte åt sitt håll. Sammanfattningsvis kan man väl säga att resan var både innehållsrik och underbar, med tanke på att det var min första färd i fjällen. Det var inte min sista färd det här det kan jag lova. Jag vill också framhålla vår färdledare Kenneth, som lärde mej en hel del om hur man vistas i fjällen.

B. Carlberg

Kommentarer til Bo Ekstam's artikkel.

Først vil vi imøtegå den usaklige måten Bo Ekstam omtaler John Fairbanks på. Å påstå at John Fairbanks har begått feilaktigheter og at han mangler evnen til å se en hunde anatomi, er en drøy påstand. Det fine med John Fairbanks er at han som eier av en rekke hunder av den ene typen nettopp av idealistiske grunner har gjort seg til talsmann for en annen type Siberian Husky, en type som han synes er riktigere.

Diskusjonen omkring hvordan en riktig S.H. skal være har alltid vært like aktuell. Det burde imidlertid være ganske greit dersom man er villig til å godta fakta, og til å finne den riktige typen. Standarden definerer hunden ganske tydelig. Standarden ble basert på et visst antall hunder. Disse hunder ble valgt ut som basis-hunder på grunn av sine ekstremt gode egenskaper som racinghunder. Dersom Bo Ekstam hadde studert standarden nøye, burde han oppdaget at standarden skisserer en racing-hund. Det vil ei en lett og rask stayer-type polarhund.

Man kan være enig med Bo Ekstam i at det ofte kan være interessant å se historisk på en rase. Gjør man dette med S.H.'en, så vil man oppdage at forfedrene (de som vi har historisk kjennskap til) til våre S.H.'er i aller høyeste grad ble brukt som løpshunder. Om ikke Bo Ekstam har lest Raymond Thompson and Louise H. Foley's bok "The Siberian Husky", så anbefales han å studere denne boken. Det går der tydelig frem fra flere kilder at de hundene som det er tale om ble kjørt i meget store spann med moderat last og med store hastigheter. Sledehundkonkurranser var ikke uvanlig i Øst-Sibir. Distansene var ofte lange og hastighetene høye. Hastighetene var like stor som i Alaska i dag. Hundene skilte seg ut fra øvrige polarhunder ved at de var usedvanlig lette, raske og godlynte. Hva pels angår så var hundene noe uensartet.

De hundene som ble innført fra Sibir til Alaska ble valgt ut på grunn av deres fremragende evner som løpshunder. Disse hundene ble så etterhvert renavlet på gode løpsegenskaper. Denne gjennemavling kan man i størst grad takke Seppala og McFaul for. Etterhvert som disse sibirhundene ble mer gjennemavlet og homogene i typen, ønsket man å få registrert hundene som rase i The American Kennel Club. I 1930 ble disse hundene registrert i A.K.C. som "SIBERIAN HUSKIES". De hundene som den gang ble registrert, er forfedre til alle S.H.'er i dag. Standarden ble som nevnt laget samme året og basert på disse løpshundenes eksteriør. Med andre ord er det først fra 1930 at det blir snakk om en rase.

En Siberian Husky er altså en ren løpstrekkinghund. Det er videre klart at enhver S.H. ikke er den fødte trekkhund og at de hundene som ikke tilfredsstilte den aktive hundekjører i U.S.A. ble enten avlivet eller overlatt til mennesker med mindre krav til bruksegenskaper hos hunden. Eller ofte til folk som ønsket en familiehund. Det var som regel disse hundene som var i flertall på utstillinger, og denne sporten ble deres måte å bruke hunden på. Kjørerne med de beste hundene hadde ikke tid og interesse for å fly på utstilling. Faktum er at også slike hunder ble avlet videre på. Det er også klart at siden disse hundene ikke ble avlet med bruksegenskapene for øyet, kunne avlen egentlig utvikle seg i nær sagt alle retninger.

Det ble allerede tidlig arrangert utstillinger for S.H.'er i U.S.A.,

og like tidlig ble det klart at de hundene som deltok oftest på utstillinger i deler av Amerika var langt grovere og mer bastante i bygningen enn de hundene som ble og blir brukt i løp. Dette er helt naturlig da det mest behagelige for det menneskelige øye når en betrakter en polarhund, er nettopp bastanthet. En annen medvirkende årsak til at utstillingshundene skiller seg ut fra løpshundene er at få av de gode løpshundene fremdeles sjelden blir vist på utstilling. Dommerne får med andre ord sjelden oppleve hvordan en riktig S.H. skal se ut. På denne måten har vi dessverre fått de to typene av S.H.; racing-typen og show-typen. Svært mange av utstillings-S.H.'ene stemmer altså dessverre lite overens med rasens standard. Deres eksteriør vil i mange tilfelle ikke kunne tilfredsstillende standardens krav til hurtighet og utholdenhet. På den annen side bør det nevnes at det finnes en del amerikanske dommere som virkelig vet hvordan en S.H. skal være, men dessverre ser det ut til at disse dommerne i altfor liten grad blir benyttet.

Standarden definerer tydelig pelskvaliteten på en S.H. Det viser seg også at de fleste S.H.'er som i dag blir brukt som løpshunder her en utmerket pels. At det i enkelte racingkenneler i U.S.A. kan ha forekommet hunder med for kort pels gir ikke grunnlag for å generalisere til at hunder av racingtypen har for dårlig pels. Dessuten sier flere kilder at det kunne forekomme at enkelte av de opprinnelige hundene i Øst-Sibir hadde så dårlig pels at de måtte beskyttes mot kulden. Dette ikke ment som noe mål, men som en historisk opplysning.

Skal en S.H. kunne hevde seg i et løp i Amerika, setter dette store krav til hundenes eksteriør. Det vil si at kroppen må være velbygget og hunden må ha god skulder og bakbensvinkling.

Bo Ekstam har rett i at man innenfor rasens standard ikke finner den beste sledehund i alle henseender. Imidlertid finner man innenfor standarden verdens beste renrasede slede-racinghunder.

Det er som rask sledehund over lengre distanser i flere dager i trekk, at S.H.'en er andre raser overlegen. Dersom man ikke er villig til å akseptere disse fakta og ved avl og arbeid med rasen ikke er villig til å forsøke å bevare og bedre disse egenskapene, så vil rasen raskt miste sitt særpreg. Baserer man avlen utelukkende på utstillinger og personlige antagelser hva eksteriør angår, så vil i hvert fall verdens S.H.-populasjon bli langt fra homogen. Heller ikke vil man ha noen garanti for de enkelte individers bruksegenskaper. Bo Ekstam råder S.H.-eiere og oppdrettere til ikke å la kommersielle interesser være hovedmålestøtten. Dette er vi selvsagt helt enig med ham i, og vi er også klar over faren ved at oppdrettere lett kan bli kennelblinde og dermed, som Bo Ekstam skriver, glemmer å sette hunden og rasen Siberian Husky i "Eråmata rummet".

Når det gjelder S.H.'en i Norge så er populasjonen stor og bestanden langt fra ensartet. Man ser heldigvis at utviklingen går i en retning av stadig bedre hunder både når det gjelder eksteriør og bruksegenskaper. Å hevde generelt at skuldervinkling mangler på dagens norske Siberian Huskies forteller tydelig at Bo Ekstam har minimal kjennskap til de norske S.H.. Norsk S.H.-avl i dag blir hovedsaklig basert på hunder importert fra de beste oppdrettere i Alaska og U.S.A. for øvrig. Avishunder er også blitt importert fra Holland. Hva skuldervinkling angår må den som sagt tidligere være god på en racinghund.

Å hevde at norske S.H.'er ikke kan utnytte sine vinkler er pussig. Skriver Bo Ekstam's erfaring seg fra utstillingsringen, så kan man vel muligens være enig med ham. Det er nå engang slik at en for liten utstillingsring, tettepakket med hunder vil gi liten anledning for den godt vinklede hund til å benytte sin vinkling maksimalt. Den dårligere vinklede hund vil derimot selvsagt få utnyttet sine vinkler maksimalt.

Det er en kjensgjerning at hittil har det ikke vært vanskelig for de norske hundene å utkonkurrere de mer bastante finske hunder i løp. Man kan da stille seg spørsmålet om de finske hundene virkelig kan være bedre bygget enn de norske.

Går man ut fra rasens standard og bilder av Seppala's beste hunder så finner man stor likhet med de aller fleste norske Siberian Huskies. Derimot kan man ikke gjenkjenne denne typen hos de hunder Bo Ekstam øyensynlig foretrekker.

Forøvrig vil styret i Norsk Siberian Husky Klubb overveie å arrangere en konferanse hvor dommere, avlsråd og hundekjørere fra de nordiske land kan være tilstede og ta opp felles problemer.

NORSK SIBERIAN HUSKY KLUBB

STYRET

P.S. Til orientering kan nevnes at etter 1930 er standarden blitt revidert i 1938, 1941, 1963 og 1971.

D.S.

Tillfällig redaktionskommitté: Ingrid Hans y Stig Juhlander
Gunnar och Kristina Strand.

